

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עז.

תורה אור

1. וַיָּבֹא אֵתִי אֶל הָצֶר בֵּית
 הַהִנְמִיּוֹת וְהָנָה פֶּתַח
 הַיְּחִיאל יְיָ בֶּן הָאֱלֹהִים וּבִין
 הַמְּקוֹבִים כְּעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה
 אִישׁ אֲחֵרִים אֶל הַיְּחִיאל
 וּפְנִיָּהֶם קִדְמָה וְהֵמָּה
 מִשְׁתַּחֲוִיִּים קִדְמָה
 לַשֵּׁשׁ:
 2. וַיֹּאמֶר אֶל הָאִישׁ לְבָשׁ
 הַבְּדִים וַיֹּאמֶר בָּא אֶל בֵּית
 הַלְלָל אֶל תַּחַת לְכִרְוֹב
 וַיֹּמַל חֲפִיָּךְ גָּחֳלִי אֵשׁ
 מִבֵּיתוֹת לְכִרְבִּים חֹרֵק עַל
 הָעִיר וְבָא לַעֲנִי:

יחזקאל י ב
3. וישלח הכרוב את ידו
מבינות לכרובים אל האש
אשר בינות הכרובים וישא
ויתן אל חפני לבש הבדים
ויקח ויצא: יחזקאל י ז
4. והנה האיש לבש
הבדים אשר הקסת במתניו
משיב דבר לאמר עשיתי
בכל אשר צייתני:

יחזקאל ט' א
 5. שו' מלכות פרס עמד
 לבגדי עשורם וארסו י
 ודונה מיכאל אחד השרים
 האשנים בא לערני ואני
 ג' גורתורתי' עם אצל
 זכאי י
 6. שו' לך משימיו קם
 גורתורתי' שבת אכלי לחם
 העצבים יתן לי לידיו
 חללים קם
 7. ויארם אלי את חזק
 זכאי י מן דום הראשון
 נתת את לפר' לרשון
 ולחזקתו לפני אליהו
 שמשמ' דבריו ואני יתי
 זכאי י
 8. ויארם וידעתי לכה
 באתי אליך ועתה אשוב
 לחלצתם עם שר פרס ואני
 ודנה שרן ון

דניאל י כ
9. ולאִבְיֹתֶר הִכּוֹן אֲמַר
הַמֶּלֶךְ עֲנֵהת לִי עַל שְׂדִיךְ
כִּי אִישׁ מָוֶת אֶתָּה וּבִיּוֹם
הַזֶּה לֹא אֲמִיתֶךָ כִּי נִשְׁאֵת
אֶת אֲרוֹן אֲדֹנִי יְיָ לִפְנֵי דָוִד
אֲבִי וְכִי הִתְעַנִּית בְּכָל אֲשֶׁר
הִתְעַנָּה אֲבִי:

מלכים א ב כו
 10. ודבש וחמאה וצאן
 ושפוט חרש הגיט ליהוד
 ולעם אשר אתו לאכול כי
 אמרו העם רע וציוץ וצמא
 במדבר: שמואל ב יז כט
 11. מים קרים על גפס
 עיפה ושמועה טובה מארץ
 מדין: משלי כה כה
 12. יודד עלה במעלה
 היתים וזה ובוכה וראש
 ללו חפוי והלו חף וכל
 העם אשר אתו חפוי איש
 ראשו ועלו עלה ובכה:

שמואל ב טו ל
 13. בַּעַת הַזֶּה יֵדְבַר יְיָ בְּיַד
 יִשְׁעִיָּהוּ בֶן אֲמוּץ לֵאמֹר לָךְ
 וּפְתַחַת הַשֶּׁקַּע מֵעַל מִתְנֶיךָ
 וְנִעְלָךְ תַּחֲלָץ מֵעַל רִגְלֶיךָ
 וַיַּעַשׂ כֵּן הֵלֶךְ עֲרוֹם יְחִזְקִיָּהוּ
 יִשְׁעִיָּהוּ כ כ
 14. מִנְעִי רִגְלֶךָ מִיַּחַץ
 וּבִגְדֶיךָ מִצִּמְאָה וְתֹאמְרִי
 נֹאֲשׁ לֹא כִי אֶהְבֵּתִי וְרִים
 וְאוֹרִיחֵם אֵלַי:

יְרַמְיָהוּ בִּכְהֹ
15. אִם תַּעֲנֶה אֶת בְּנֹתַי
וְאִם תִּקַּח נָשִׁים עַל בְּנֹתַי
אֵין אִישׁ עִמָּנוּ רֹאֶה אֱלֹהִים
עַד בְּיָנִי וּבִינָה:

בראשית לא נ

תום' ישנים

[illegible]

ואין להקשות דילמא להמעות דקרא לאו אסיבה קאי אלא אלתא
חמורות לא אכל שהיה מענה ונפשו בצאצאיו וי"ל האי לאו עיני
הואו מי שאינו אוכל לחם חמורות ואוכל לחם אחר והאי שותה מי
שותה משקה אחר אלא ודאי אסיבה קאי שאלו היה סך כלל:
סדרתנן מניין אסיבה שהיא כשתייה

דכתיב ותבא כמים בקרבו

וְגו'. בפרק אמר ר' עקיבא בשם ר' (דף פו.) קאמר עלה אע"פ שאין ראייה לדבר וזכר לדבר ותבא כמים בקרבו ויתמה בדפרכו צוות כותים (גדה דף גז. וסס) מיימי ברייתא דמיא ולא יחללו את קדשי בני ישראל לרבות את הסך כשותה ואי בעית אימא מהכא ותבא כמים בקרבו וְגו' והשמיא קשה דמעיקרא מיימי ראייה מדאורייתא והדר מיימי ראייה מדרבנן צפלה שאינו חלל וזכר לדבר וי"ל דה"מ אפי' לא היה לנו פסוק

לאסור סביבה כלוריי^א הוה לן למישרי^א
מדרבנן מקרא דותבא אי נמי קרא
דולא יחללו נמי אסמכתא בעלמא
דעיקרו לאו להאי דרשא אתא אלא
לכדדרשין צפרין קמא דוצחים (ד'
ג:) קדשים מחללין קדשים ואין חולין
מחללין קדשים ובס"פ אלו הן
הנשרפין (פסהדרין ד' פג.) ילפינן מיני'
אזול טבל דבצמיתה ופר"ת דכל עניינים
דיוה"כ לימנהו אלא מדרבנן וקראי
אסמכתא בעלמא לבר מאחילה
ושמיה דהאמר לקמן ואם היה מלוכלך
בטיט ובזוהא רוחך כדרכו ואינו חושש
מי שיש לו חטטין בראשו סך כדרכו
ואינו חושש ובמסכת כריתות צ"ק

דף 171 א' אמרין כהן שסק שמן של
תרומה (למעשה) בן צמו ישראל
מתעבל זו ואינו חושש ואי הוי
לאורייתא היה אסור בכל ענין אלא
מדרבנן ומותר אדם לטקון צהלל דלא
אשכחן דאתמר סיכה כשתיה אלא
ציוה"כ ובתרומה ובאסורי הנאה
כי הוהא דפרק כל שעה (פסחים דף
כה:) רבינא שייף לברתיה צבוגרקי
דערלה וכו' עד אמר ליה שלא כדרך
הנאה קא עבידתא וחלל חי של שור
המקל על גבי מחשו פטור
מהותך אסור משום דאסורי הנאה
יניהו אכל חלב דהיתרי הנאה מותר
ובתרומה אסור משום דליכא
אסמכתא דולא יחללו וציוה"כ אסור
משום תענוג אכל משום רפואה שרי
או ידיו מלוכלכות כללל דמילתא
היכא דאניו צביזל תענוג שרי:

ממנו ייזל לסיבה שהיא בשתייה דבתיב

והבא וגו'. מיהא לי אמיא
אינטרין הס"ס למיגמר סיקה
מוסוך לא סכמי הא מהאי קרא
נפקא מותבא כמים בקרבו וכו'
ומתני' היא בשבט צברק אמר ר'
עקיבא (דף פו.) וגדלה לי דאנטרין
דאי לא כמיז אלא האי קרא דותבא
כמים בקרבו וכו' היינו אוקרין אפי'
סיקה שאינה של תענוג כשתיה להכי
אייתי מקרא דדניאל דמשמע שלא
נמענו אלא תסיקה של תענוג מרכיבי
להתענוג ואי לא כמיז אלא קרא
דדניאל לא הוה אסרי' סיקה דכמה
עיניו ולא אער שיהי מענה ומאער
נפשו ולא גמרינ מהמס דדילמא חד
משאר עינוין שעשה הוה אסרינ
אזל סיקה לא קא משמע לן מקרא
דותבא כמים וגו' דסיקה כשתיה ועוד
דמקרא דותבא אינטרין לן למילף גבי
תרומה דסך כשותה דצדקא לא
שיין למיגמר מקרא דדנאל (ט):
משום

משום

מקלות
שכל אור: אי לא עבדת. כלל: לא עבדת. והיינו מצדיקים אותך
לומר דוחה אור את הדבר אולי ישוב הקב"ה מחורו ויתראה להם:
הצדיקו. שפתאא אתם נוטל הגמלים מצניות לברזים ואתם אומרת
אל הכרוב לתתם לך: בחייהם.

שם מושב סמל הקנה
אל חצר בית ה' הפנימי
בין האולם ובין המזבח
אחוריהם אל היכל ה'
משתחווים קדמה ל'
ופניהם קדמה איניני
היכל ה' אלא מה ת

ה' מלמד שהיו פור
כלפי מטה אמר לו
סרחה אומתך אמר לו
למובים שבהם אמר
ולמובים שבהם מיד
הברים ויאמר בוא אני
לכרוב ומלא חפניך
לכרובים וזרוק על
וישלה הכרוב את יו
משתן שחק נשותיהם מגדרות שניה
מעניינה שוא ללס בעלי אומנות
המשכמים ומאחרים למלאתם אולי
לגס עצצו ודיגעה כן יתן הון אלה
העולם שפנסה ופנסה לידיו שגא
למי שגדד שניה בשבילו: צאסי
בדבריה. על שדברתי כך: אשכחיה
לדובאל דהו נקט איגרא: ואני
יואל והנה שר יון צא. וכשהגיע
מלכותו יון צא אלא על כרחי
שמר גורר וצא ישר על יד
ה' מלמד שהיו פור

האש אשר בנות
חפני לבוש הברדים וי
בר בזוא אמר ר' י
לא נצמטנו נחלים מיו
גבריאאל לא נשתיירו
שריד ופליט וכתוב וי

אשר וקסת במתניו
כאשר צויתני א"א
הוציאו לגבריאֵל מאֵה
שיתין פולסי דנורא
לא עברת אֵי עברת
ועוד דעברת לית לך
איתתה לדוביאל ש
בחריקה ושמש עע
דכתיב ושר מלכות
ואחד יום והנה
הראשונים בא לעורני
אם

דמשהיג אמר כתיבו לי לישׂראל באכרנא כתבו ליה
כתבו ליה בעידנא דבעו למיחתם עמד גבריאל מאהו
לכם משכימי קום מאחרי שבת אוכלי לחם העצבים
וכן יתן לידידו שנא א"ר יצחק אלו נשותיהן של תל
שינה בעולם הזה וזכות לעולם הבא ולא השגיחו ע
אם יהיו כל חכמי או"ה בכף מאזנים ודניאל איש חמוד
ממכרע את כולם אמר הקב"ה מי הוא זה שמלמד זכ
רבש"ע גבריאל אמר להם יבא שנאמר ⁷ ואני באתי ב
אעיילוהו אתא אשכחיה לדוביאל דנקט ליה לאיגרת
מימיניה בלעה איכא דאמרי מיכתב הוה כתיבא מיחתת
דאמרי אף מיחתת נמי הוה חתמא כדבלעיה מחיק לה
דפרס איכא דיהיב כרנא ואיכא דלא יהיב כרנא ⁸
בא עוי עוי וליכא דאשגח ביה! ואי בעית אימא רחיי
מהכא דכתיב ⁹ ולאביתר הכהן אמר המלך ענותו לך
אתה וביום הזה לא אמתוך כי נשאת [את] ארון ¹⁰ ה' לך
בכל אשר התענה אבי וכתוב ביה בדוד ¹¹ כי אמרו
במדבר רעב מלחם וצמא ממים עיף ממאי לאו מר
הסנדל אלא אמר ר' יצחק מהכא ¹² מים קרים על נפש
מי כתיב בנפש עיפה על נפש עיפה כתיב ונעילת הסנד
עולה במעלה היותים עולה ובוכה וראש לו חפוי ¹³ ו
לאו מנעילת הסנדל ודילמא מסוסיא ¹⁴ ומרסקא
יצחק מהכא ¹⁵ לך ופתחת השק מעל מתניך ונעלך ת
¹⁶ ויעש כן הלוק ערום ויחף יחף ממאי לאו מנעילת
המטולאים דאי לא תימא הכי ערום ערום ממש אלא
ונרוקן מצמאה מנעי עצמך מן החמא כדי שלא
מנעי לשונך מדברים במלים כדי שלא יבא גרוקן
המטה דאיכרי ענוי מנא לן דכתיב ¹⁷ אם תענה את

מענה את בנותי שלא תתן להן העונה שלהן, ואם תקח נשים, שתביא עליהן צרות.

מסורת הש"ס

(א) זיל משהמחמם (ב) קדושין
 עז: כוסה עז: (ג) זיל
 (ד) האסין; (ה) גבי עז: מדי
 עז: מכלל לודו של גבירא
 (ו) של המחמר מכלן עד
 לילוח לאשמה עז: שמת
 עז: מנחות ומנאך רק צדשי
 צדשי; (ז) מגילה טו. ע"ז יב;
 (ח) זיל ר' אלכסין; (ט) זיל
 ר' יוחא (י) חולין; (יא) עז: שבת
 קדושין; (יב) דף גה. ט;
 עז: עז: (יג) שיד לעיל
 (יד) עז: חור' שבת עז: ד"ה
 אשמי' שכן וז"ל עז: חור'
 נדה. יד. ד"ה יטמן)

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רתגן וכו' דהאמר
לקמן ואם היה מלוכלך. עי'
בברכינו יונה פ"ב דברכות קי'
ד"ה מתני' רחץ צלילה כו':

הגהות הב"ח

(א) גמרא ודילמא מקוסיא
ומטריקא אלא אמר:

לעזי רעז"י

פור"ט. נמל.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

רבינו חננאל

[illegible]